DAVID CHELLIAH

lwn.

MONORAIL MALAYSIA TECHNOLOGY SDN BHD & YANG LAIN

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
AZMEL MAAMOR H
[GUAMAN SIVIL NO: S2-21-72-2003]
18 OKTOBER 2004

PROSEDUR SIVIL: *Perbicaraan - Tort - Gantirugi - Pembayaran interim - Permohonan untuk pembayaran interim sementara menunggu perbicaraan selesai - Syarat-syarat - Sama ada dipenuhi - Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 A. 22A k. 3*

Plaintif mengalami kecederaan teruk di kepala (fracture of the skull vault extending into the base) dan menghadapi risiko 'post-traumatic epilepsy' apabila roda keselamatan tren Monorail telah tertanggal dari tren dan menghempap kepalanya. Plaintif mendakwa bahawa roda keselamatan tersebut tertanggal akibat kecuaian defendan-defendan dan dengan itu menuntut gantirugi am dan khas akibat kemalangan yang menimpanya. Defendan-defendan menafikan sebarang kecuaian, sambil membangkitkan pembelaan kecuaian sumbangan dan bahawa insiden berlaku disebabkan perbuatan sabotaj pihak ketiga yang belum dikenal pasti.

Plaintif mempercayai bahawa ia akan mendapat penghakiman yang menyebelahinya dan berikutnya memfail permohonan di bawah A. 22A Kaedah-Kaedah Mahkamah Tinggi 1980 ('KMT') untuk perintah bahawa defendan 1 dan 2 membuat pembayaran interim kepadanya sementara menanti tindakannya selesai. Defendan 1 dan 2 menghujah bahawa kecederaan yang dialami plaintif tidaklah begitu serius, dan bahawa gantirugi yang akan diperolehinya juga tidaklah substantial, sekaligus menjadikan plaintif tidak berhak kepada apa-apa bayaran interim di bawah A. 22 KMT. Persoalan yang timbul adalah sama keperluan A 22 k 3(2) KMT telah dipenuhi bagi membolehkan mahkamah mengguna budibicara dan membenarkan permohonan plaintif.

Diputuskan (menolak permohonan):

[1] Terdapat tiga keadaan yang membolehkan mahkamah memerintah pembayaran interim, iaitu: (i) defendan mengakui liabiliti; atau (ii) penghakiman telah dibenarkan untuk gantirugi yang akan ditaksirkan; atau (iii) jika tindakan dibicarakan plaintif akan mendapat gantirugi yang substantial. (ms 145 a-b)

[1a] Dalam tindakan semasa, tiada penghakiman telah dimasukkan terhadap defendan 1 dan 2. Oleh yang demikian, apa yang perlu dipertimbang adalah sama ada defendan 1 dan 2 telah mengakui liabiliti dan/atau plaintif akan mendapat gantirugi yang substantial. (ms 145 b)

[2] Pembelaan *novus actus interveniens* akan melepaskan diri defendan 1 dan 2 daripada tanggungan jika berjaya dibuktikan atau setidak-tidaknya akan mengurangkan tanggungan mereka. Jika defendan 1 dan 2 berjaya dalam pembelaan mereka ini, mereka akan terlepas daripada tanggungan sepenuhnya atau setidak-tidaknya jumlah gantirugi akan dikurangkan bergantung kepada tahap liabiliti mereka setelah mengambil kira campur tangan pihak ketiga tersebut. Oleh itu, plaintif tidak boleh bergantung kepada dakwaan bahawa defendan 1 dan 2 telah mengakui liabiliti. Maka apa yang tinggal adalah sama ada plaintif boleh bergantung kepada pra-syarat bahawa ia akan mendapat gantirugi yang substantil jika berjaya dalam tuntutannya. (ms 145 d-f)

[3] Plaintif pasti akan mendapat gantirugi yang substantial jika mengalami 'post-traumatic epilepsy' akibat kemalangan yang menimpanya. Namun, laporan perubatan yang dikemukakan jauh dari menunjukkan bahawa plaintif telah mengidap 'post-traumatic epilepsy'. Laporan perubatan menunjukkan bahawa risiko plaintif mendapat epilepsy adalah di antara 15 hingga 20%, dan jika berlaku pun keadaan tersebut masih boleh dirawat dengan ubatan. Laporan perubatan selanjutnya menunjukkan bahawa kecederaan kekal yang dialami plaintif pada masa ini hanyalah kelemahan di bahagian kiri badannya sahaja, yang mana, jika plaintif berjaya sekalipun, ia tidak akan memberikan jumlah pampasan yang amat besar. Plaintif dengan itu tidak mendapat gantirugi yang substantial. (ms 146 b, 147 a-f & 148 d)

Perundangan yg dirujuk:

Rules of the High Court 1980, O. 22A r. 3(2)

Bagi pihak plaintif - Dato' Cyrus Das (Steven Thiru bersamanya); T/n Shook Lin & Bok

Bagi pihak defendan - T Tharumarajah (S Anandarajah bersamanya); T/n Azim Tunku Farik & Wong

Dilaporkan oleh WA Sharif

PENGHAKIMAN

Azmel Maamor H:

Plaintif merupakan seorang wartawan kanan yang bertugas dengan Bernama. Pada lebih kurang jam 2.50 petang 16 Ogos 2002 semasa plaintif sedang berjalan menyeberangi Jalan Sultan Ismail, Kuala Lumpur dan sampai dipembahagi jalan dibawah trek ternaik tren Monorail dengan niat untuk menyeberang dibahagian Shangri La Hotel sebuah tren Monorail melintas diatas tempat plaintif sedang berdiri. Tren Monorail tersebut sedang melakukan perjalanan percubaannya. Salah satu roda keselamatan tren Monorail telah tertanggal dari tren dan menimpa kepala plaintif. Akibat kejadian itu plaintif telah tidak sedarkan diri dan mengalami kecederaan teruk dibahagian kepala.

Plaintif mendakwa roda keselamatan tersebut tertanggal akibat kecuaian defendan-defendan. Akibat kecederaan yang dialami plaintif mengalami berbagai komplikasi kesihatan. Keupayaan plaintif untuk bekerja sebagai wartawan juga dikatakan telah terjejas dengan teruknya. Plaintif menuntut gantirugi am dan khas akibat kemalangan yang menimpanya. Gantirugi yang dituntut terdiri daripada antara lain untuk kesusahan, kesakitan, kehilangan kemudahan, kehilangan keupayaan pendapatan, kehilangan kemudahan-kemudahan kehidupan dan penjagaan dan kejururawatan masa depan serta juga perbelanjaan perubatan masa depan yang didakwa pada kadar RM5,000 sebulan. Gantirugi am yang dituntut oleh plaintif sahaja tidak termasuk gantirugi khas berjumlah RM5 juta.

Defendan 1, 2 dan 3 menafikan kecuaian mereka menjadi punca kejadian yang menimpa plaintif. Secara spesifiknya defendan 1, 2 dan 3 menafikan butir-butir kecuaian yang disenaraikan oleh plaintif didalam Pernyataan Tuntutan. Defendan 1, 2 dan 3 juga membangkitkan pembelaan cuai sumbangan dimana dikatakan bahawa plaintif menyumbang kepada kecederaan yang dialami dengan berjalan dan melintas dikawasan yang tidak ditandakan sebagai lintasan pejalan kaki serta gagal mengambil langkah-langkah keselamatan. Plaintif juga didakwa gagal memberi perhatian kepada keselamatan diri semasa melintas dibawah trek Monorail. Defendan 1, 2 dan 3 telah mengambil langkah dan penjagaan yang berpatutan dalam tindakan mereka membentuk, memproses pemasangan, penyelenggaraan tren Monorail.

Roda tren yang tertanggal didakwa disebabkan oleh perbuatan khianat pihak ketiga yang belum dikenalpasti. Siasatan yang telah dijalankan menunjukkan adanya campur tangan pihak ketiga yang menjadi punca kejadian yang menimpa plaintif. Penyiasatan oleh badan khas yang dilantik oleh defendan 1, 2 dan 3 untuk menyiasat kemalangan yang menimpa plaintif tidak menemukan sebarang kecacatan dalam rekaan dan pemasangan Monorail yang boleh menyebabkan roda keselamatan tersebut telah tertanggal dengan sendirinya. Konklusi tunggal yang boleh dibuat ialah ianya disebabkan oleh sabotaj oleh pihak ketiga.

Defendan 4 dalam pembelaannya menyatakan segala langkah dan pengawasan yang berpatutan, munasabah, perlu dan secukupnya telah diambil termasuk dalam mengadakan syarat-syarat bagi pemasangan suatu sistem keselamatan Monorail. Perjanjian konsesi antara Kerajaan Malaysia dan pemaju sistem Monorail juga telah melepaskan pihak Kerajaan daripada sebarang tuntutan yang timbul dari pembinaan, operasi atau penyelenggaraan tren Monorail dan defendan 2 akan menanggung rugi Kerajaan Malaysia untuk sebarang tindakan berkaitan perjanjian konsensi tersebut. Percubaan yang dilakukan untuk menguji tren Monorail tidak memerlukan kelulusan defendan 4 dan perjanjian konsesi menetapkan kelancaran pengujian adalah tanggungan defendan 2.

Selanjutnya defendan 4 mendakwa kecederaan plaintif adalah disebabkan kecuaian defendan 1, 2 dan 3. Defendan 4 juga mendakwa ada cuai sumbangan dipihak plaintif bila mana plaintif gagal melintas ditempat yang sepatutnya dan tidak mengambil langkah keselamatan mengelakkan kemalangan dari berlaku.

Plaintif didalam jawapan kepada pembelaan defendan-defendan menyatakan beliau berhak untuk menjangkakan yang roda keselamatan tren Monorail tidak akan tertanggal. Defendan 1, 2 dan 3 telah gagal mencegah perbuatan khianat pihak ketiga terhadap roda keselamatan tren dan ianya merupakan suatu pengakuan liability.

Pada 15 Januari 2004, plaintif telah memfailkan notis permohonan (Kandungan 12) dibawah A. 22A Kaedah-kaedah Mahkamah Tinggi 1980 (KMT 1980) untuk mendapat perintah bahawa defendan 1 hingga 3 membuat pembayaran interim kepada plaintif sementara menanti penyelesaian tindakan ini. Dalam pada itu, defendan 3 memfailkan permohonan untuk meminda pernyataan pembelaannya (Kandungan 17) dan juga untuk membatalkan tindakan plaintif terhadapnya (Kandungan 19).

Pada 4 Jun 2004 defendan 3 berjaya membatalkan tindakan plaintif terhadapnya tanpa bantahan plaintif. Selaras dengan itu, defendan 3 bukan lagi pihak didalam tindakan ini dan Kandungan 12 tidak lagi melibatkan defendan 3.

Bagi memudahkan rujukan saya akan memperturunkan bahagian-bahagian yang material didalam affidavit yang difailkan oleh kesemua pihak berkenaan dengan Kandungan 12. Untuk itu saya bermula dengan affidavit sokongan plaintif. Didalam affidavit sokongannya (Kandungan 11) plaintif antara lain menyatakan:

1. Plaintif percaya akan mendapat penghakiman yang menyebelahinya dan akan diawardkan gantirugi yang besar dan tanpa sebarang pengurangan jumlah pampasan akibat kesilapan plaintif.

2. Diperenggan 8 pernyataan pembelaan defendan 1 hingga 3, mereka telah menyatakan bahawa roda keselamatan tren yang terjatuh dan terkena plaintif disebabkan adanya campurtangan pihak ketiga yang belum dikenalpasti.

3. Oleh defendan-defendan telah mengakui tuntutan plaintif dan plaintif berhak mendapat bayaran interim.

4. Roda keselamatan tersebut terjatuh akibat kecuaian defendan 1 hingga 3.

5. Plaintif telah mengalami kecederaan yang teruk.

6. Plaintif mengalami kesukaran dan kelemahan kepada pemikiran, tidur terganggu, kemurungan, pening kepala dan sebelah badan tidak berfungsi.

7. Pada masa depan plaintif mungkin akan mengalami kecederaan otak, risiko sawan, kelupaan, kurang penumpuan dan menyepi diri dari masyarakat.

8. Laporan doktor eks. KCD1 menunjukkan plaintif mengalami kecederaan yang serius dan berkekalan serta komplikasi yang mungkin dialami pada masa depan.

9. Pada pendapat doktor plaintif akan mengalami kecederaan yang lebih teruk dimasa depan dan mencadang-kan rawatan diluar negara.

10. Sejak kemalangan berlaku plaintif telah kehilangan pendapatan dan tidak dapat lagi bekerja sebagai wartawan dan telah kehilangan pendapatan RM5,000 sebulan.

11. Hingga kini plaintif telah mengalami gantirugi khas berjumlah RM15,000 - resit perbelanjaan perubatan ialah eks. KCD2. plaintif juga menanggung perbelanjaan ibunya bagi rawatan dialysis bagi penyakit kencing manis dan resit pembayaran rawatan ialah eks. KCD3.

12. Plaintif juga mendapat rawatan tradisional berjumlah RM5,000.

13. Kehidupan plaintif terjejas akibat kemalangan tersebut dan hubungan kekeluargaan juga turut terjejas.

14. Plaintif menuntut gantirugi sebanyak RM5 juta tidak termasuk gantirugi khas.

15. Defendan-defendan 1 hingga 3 mempunyai perlindungan insuran dan mempunyai kemampuan untuk membuat bayaran interim.

16. Jumlah pampasan yang dituntut tidak mungkin akan diperolehi dalam masa terdekat.

17. Plaintif menuntut sejumlah RM250,000 atau jumlah yang lain yang substantial.

Didalam jawapannya defendan 1 dan 2 (Kandungan 22) menyatakan antara lain seperti berikut:

1. Jika tindakan ini dibicarakan plaintif tidak mungkin mendapat gantirugi yang besar.

2. Terdapat kecuaian sumbangan oleh plaintif sepertimana diperincikan didalam pernyataan pembelaan defendan 1 dan 2.

3. Kecuaian bukan sahaja ditumpukan kepada defendan 1 dan 2 tetapi juga melibatkan kecuaian defendan 3 dan 4.

4. Diperenggan 8 pernyataan pembelaan mereka, defendan 1 dan 2 tidak mengakui liabiliti.

5. Roda keselamatan tersebut disabotaj dan terdapat *novus actus interveniens*.

6. Siasatan oleh defendan 1 dan 2 mendapati tiada kemungkinan reka bentuk, pemasangan atau sistem penyelenggaraan menjadi faktor yang menyebabkan roda keselamatan tertanggal pada 16 Ogos 2002.

7. Roda keselamatan tertanggal kerana campurtangan pihak ketiga yang tidak dikenali sebagaimana yang dinyatakan didalam laporan pasukan siasatan dieks. BJ2.

8. Tiada laporan perubatan yang menyatakan plaintif telah menjadi tempang akibat kecederaan yang dialami.

9. Defendan 1 dan 2 telah memperolehi keterangan pakar mengenai keadaan plaintif - eks. BJ3.

10. Eksibit BJ3 menunjukkan kecederaan plaintif tidak teruk.

11. Kemungkinan kecederaan plaintif menjadi teruk pada masa depan juga adalah tipis.

12. Plaintif masih lagi bekerja sebagai wartawan dengan BERNAMA.

13. Defendan 1 dan 2 menafikan perbelanjaan untuk gantirugi khas yang didakwa telah dibelanjakan oleh plaintif.

14. Tiada bukti Kovipillai Mary yang dinyatakan didalam eks. KCD3 merupakan ibu plaintif.

15. Jika betul plaintif mendapat rawatan tradisional orang yang memberi rawatan oleh mengikrarkan afidavit.

16. Terdapat 4 defendan didalam tindakan ini oleh itu wujud pertikaian mengenai isu quantum dan tidak sesuai untuk dibuat perintah bayaran interim.

Didalam affidavit lanjutannya (Kandungan 24) plaintif membalas dengan menyatakan antara lain plaintif seperti berikut:

1. Plaintif pada ketika ini kesempitan wang untuk mendapat nasihat lanjutan mengenai masalah kesihatannya.

2. Eksibit KCD1 menunjukkan kecederaan plaintif adalah traumatik dan ini akan memberikan gantirugi yang substantial kepada plaintif.

3. Jika permohonan ini dibenarkan plaintif berupaya mendapat laporan perubatan yang lebih kemaskini.

4. Tiada dokumen yang menunjukkan adanya cuai sumbangan dipihak plaintif.

5. Perbezaan kecuaian defendan 1 dan 2 telah disenaraikan didalam pernyataan tuntutan.

6. Tuntutan terhadap defendan 3 telah dibatalkan dan defendan 4 merupakan pihak berkuasa awam dan plaintif boleh memilih dengan siapa beliau ingin mendapatkan pembayaran interim.

7. Laporan perubatan dieks. KCD1 menunjukkan kemungkinan adanya kecederaan otak yang teruk dan kekal.

8. Eksibit BJ3 didalam afidavit jawapan defendan 1 dan langsung tidak berkenaan dengan keadaan perubatan plaintif dan ianya merujuk kepada kecederaan orang lain.

9. Keadaan plaintif menjejaskan keupayaan plaintif bekerja sebagai wartawan dan menghalang kemajuan kerjaya plaintif. Plaintif tidak lagi dapat membuat liputan luar dan hanya bekerja dipejabat.

10. Eksibit KCD1 telah dirujuk kepada Dr. Deepak Arjundas di Apollo Hospitals Chennai, India dan doktor tersebut menasihatkan rawatan neuro lanjutan dan melibat wang sejumlah USD10,000 - salinan surat Dr. Deepak eks. KCD4.

11. Defendan 1 dan 2 telah membuat pengakuan berkenaan liabiliti mereka didalam perenggan 8 pernyataan pembelaan.

Melalui affidavit lanjutan di Kandungan 25 plaintif mengemukakan sijil lahir beliau (eks. KCD5) untuk menunjukkan bahawa Kovipillai Mary adalah ibu plaintif sebagai membalas pengataan defendan 1 dan 2 bahawa tiada bukti perbelanjaan dieks. KCD3 tiada kaitan dengan ibu plaintif.

Defendan 1 dan 2 didalam affidavit balasan lanjutan mereka diKandungan 26 yang antara lain menyatakan:

1. Kerani peguamcara defendan 2 dan 3 telah tersilap melampirkan laporan pakar orang lain didalam Kandungan 22.

2. Laporan perubatan yang sebetulnya ialah pendapat pakar plaintif yang dibuat oleh Mr. B. Gunasekaran dari Gleneagles Medical Centre yang bertarikh 8 Mac 2004 dan dilampir serta ditandakan sebagai eks. BJ3A.

3. Jika perbicaraan diteruskan berdasarkan laporan perubatan dieks. KCD1 dan KCD4 gantirugi yang diperolehi yang akan diperolehi oleh plaintif tidak substantial.

4. Daripada dokumen yang telah dikemukakan sebelum ini terdapat cuai sumbangan oleh pihak plaintif.

5. Kecuaian yang didakwa berlaku bukan sahaja bertumpu kepada defendan 1 dan 2 tetapi juga kepada kecuaian defendan 4.

6. Laporan dieks. KCD4 tidak boleh diterima pakai kerana ianya tidak lengkap dan jelas serta tiada pemeriksaan dijalankan keatas plaintif.

7. Adalah tidak wajar untuk membenarkan permohonan plaintif untuk mendapatkan bayaran interim pada peringkat ini.

Tidak cukup dengan affidavit-affidavit yang terdahulu, plaintif memfailkan Kandungan 28 bagi menjawab pengataan defendan 1 dan 2 didalam affidavit lanjutan mereka. Antara lain plaintif menyatakan seperti berkut:

1. Dr. B. Gunasekaran tidak pernah merawat plaintif dan tidak berada didalam kedudukan yang wajar untuk membuat kesimpulan sepertimana didalam laporan perubatan yang disediakan oleh beliau.

2. Secara alternatif laporan tersebut tidak muktamad berhubung dengan keadaan kesihatan plaintif pada masa ini atau pada masa depan.

3. Dr. B. Gunasekaran namun begitu mengambil perhatian kepada tahap teruknya kecederaan plaintif berdasarkan laporan yang disediakan oleh Dr. Ravi Krishnapillai dan ini merupakan pengakuan defendan yang membolehkan plaintif mendapat perintah dipohon.

4. Plaintif kini telah mendapat laporan daripada Dr. Richard Veerapan (Dr. Richard) seorang pakar Perunding Neuro yang telah memeriksa plaintif pada 11 Febuari 2001 dan laporan tersebut hanya diperolehi pada 2 Ogos 2004 kerana plaintif tidak mampu membayar kos laporan tersebut - laporan dan resit pembayaran ialah eks. KCD6.

5. Plaintif juga telah diperiksa susulan oleh Dr. Ravi Krishnapillai (Dr. Ravi) pakar perunding neuro dan beliau telah menyediakan laporan eks. KCD1. Dr. Ravi juga telah menyediakan laporan bertarikh 4 Ogos 2004 yang laporan tersebut ialah eks. KCD7.

6. Laporan perubatan yang dikemukakan jelas menunjukkan keadaan kesihatan plaintif tidak bertambah baik dan tiada tanda ianya akan menjadi lebih baik dimasa akan datang.

7. Dr. Ravi melalui suratnya bertarikh 9 Ogos 2004 mengesahkan plaintif akan bertambah baik dan mendapat manfaat daripada terapi pemulihan dan satu taksiran psiklogi neuro sepertimana yang dicadangkan. Surat Dr. Ravi tersebut ialah eks. KCD8.

8. Aturan 22A K 11 KMT 1980 tidak terpakai kepada defendan 4.

9. Defendan 1 dan 2 telah mengakui kecuaian mereka.

10. Laporan perubatan dieks. KCD4 amat jelas dan lengkap dan memadai bahawa plaintif memerlukan rawatan dan pemerhatian selanjutnya ketika ini. Eksibit KCD9 ialah surat Dr. Deepak Arjundas daripada Appolo Hospitals bertarikh 6 Ogos 2004 mengenai rawatan yang plaintif perlukan.

11. Plaintif menghadapi masalah ketika ini dan isteri plaintif telah berhenti kerja di Malaysia untuk mendapat gaji yang lebih lumayan di Saudi Arabia. Ketiadaan isteri menyebabkan kesusahan plaintif bertambah.

Setelah membentangkan affidavit-affidavit yang telah difailkan oleh pihak-pihak saya akan menentusahkan sama ada permohonan plaintif boleh dipertahankan dan seterusnya dibenarkan. Saya bermula dengan meneliti bidang kuasa Mahkamah untuk memerintahkan pembayaran interim. A 22A K 3 KMT 1980

memberi budibicara kepada Mahkamah untuk membuat bayaran interim. Aturan tersebut berbunyi:

> Jika atas pendengaran permohonan suatu permohonan dibawah kaedah 2 dalam suatu tindakan untuk mendapatkan gantirugi, Mahamah berpuas hati:
>
> a. bahawa responden yang terhadapnya perintah dipohon (dalam perenggan ini disebut sebagai "responden") telah mengakui liability bagi tuntutan plaintif; atau
>
> b. bahawa plaintif telah mendapat penghakiman terhadap responden bagi gantirugi yang dikehendaki ditaksirkan; atau
>
> c. bahawa, jika tindakan ini dibicarakan, plaintif akan mendapat penghakiman bagi gantirugi substantial terhadap responden atau jika terdapat dua defendan atau lebih, terhadap mana-mana daripada mereka.
>
> Mahkamah boleh, jika difikirkan patut dan tertakluk kepada perenggan (2) memerintahkan responden membuat suatu pembayaran interim bagi apa-apa amaun yang difikirkan adil, tidak melebihi suatu kadar gantirugi yang munasabah yang pada pendapat mahkamah berkemungkinan didapatkan kembali oleh plaintif setelah mengambil kira apa-apa kecuaian sertaan setelah mengambil kira apa-apa tolakan atau tuntutan balas yang padanya responden berhak untuk bersandar.

Perenggan (2) K 3 kepada A 22A pula menyatakan seperti berikut:

> Tiada perintah boleh dibuat dibawah perenggan (1) dalam suatu tindakan bagi kecederaan diri jika mahkamah mendapati defendan bukanlah orang yang termasuk didalam satu daripada kategori yang berikut iaitu:
>
> a. seseorang yang diinsurankan berkenaan dengan tuntutan plaintif.
>
> b. suatu pihak berkuasa awam; atau
>
> c. seseorang yang berkemampuan dan sumber pendapatannya adalah sedemikian yang membolehkannya membuat pembayaran interim.

Defendan 1 dan 2 tidak menafikan pihaknya merupakan pihak yang diinsurankan berkenaan tuntutan plaintif. Oleh itu boleh dibuat penetapan fakta bahawa defendan 1 dan 2 merupakan pihak yang diinsurankan berkenaan dengan tuntutan plaintif. defendan 1 dan 2 juga bukan merupakan pihak berkuasa awam. Didalam affidavit mereka defendan-defendan 1 dan 2 tidak pernah membuat apa-apa pengataan bahawa mereka tidak berkeupayaan untuk membayar jumlah yang dituntut. Oleh itu A 22A K 3 KMT 1980 terpakai. Apa yang perlu ditentukan ialah sama ada syarat dibawah A 22A K 3(2) KMT 1980 telah dipenuhi sebelum mahkamah boleh menggunakan budibicara untuk membenarkan permohonan plaintif. Terdapat 3 keadaan yang membolehkan mahkamah memerintah pembayaran interim iaitu:

a. defendan mengakui liabiliti, atau

b. penghakiman telah dibenarkan untuk gantirugi yang akan ditaksirkan; atau

c. jika tindakan dibicarakan plaintif akan mendapat gantirugi yang substantial.

Didalam tindakan ini tiada sebarang penghakiman telah dimasukkan terhadap defendan 1 dan/atau defendan 2. Apa yang masih perlu dipertimbangkan terhadap permohonan plaintif ialah sama ada defendan 1 dan 2 telah mengakui liability dan/atau plaintif akan mendapat gantirugi yang substantial.

Plaintiff didalam permohonannya untuk pembayaran interim mendakwa defendan 1 dan 2 mengakui liabiliti apabila mereka didalam pembelaan menyatakan terdapat campur tangan pihak ketiga yang menyebabkan roda keselamatan Monorail tercabut dan mengenai plaintif. Soalan yang perlu diputuskan ialah sama ada dengan membangkitkan campur tangan pihak ketiga, defendan 1 dan 2 boleh dianggap telah mengakui tanggungan mereka.

Pada saya pembelaan *novus actus interveniens* yang akan melepaskan diri defendan 1 dan 2 daripada tanggungan jika berjaya dibuktikan atau setidak-tidaknya mengurangkan tanggungan defendan 1 dan 2. Jika defendan 1 dan 2 berjaya didalam pembelaan mereka defendan 1 dan 2 akan dilepaskan daripada tanggungan sepenuhnya atau setidak-tidaknya jumlah gantirugi dikurangkan bergantung kepada tahap liability mereka setelah mengambil kira campur tangan pihak ketiga. Oleh itu, plaintif tidak boleh bergantung kepada dakwaan bahawa defendan 1 dan 2 telah mengakui liabiliti.

Apa yang masih tinggal yang perlu diputuskan hanyalah samada plaintif boleh bergantung kepada pra-syarat dibawah A 22A KMT 1980 bahawa plaintif akan mendapat gantirugi yang substantial jika berjaya didalam tuntutannya.

Plaintif didalam affidavitnya tidak menafikan masih meneruskan kerjaya sebagai wartawan dengan BERNAMA. Cuma peranan plaintif terhad didalam melakukan tugas didalam pejabat sahaja. Plaintif didalam affidavitnya juga tidak menunjukkan bahawa pendapatannya telah dikurangkan akibat kemalangan yang menimpanya itu. Dengan lain perkataan plaintif tidak mengalami kehilangan pendapatan pada masa ini. Berkenaan dengan bayaran rawatan ibu plaintif jika sekalipun plaintif terpaksa membayar rawatan dialysis ibunya, ianya tidak akan memberikan gantirugi yang substantial hanya semata-mata fakta tersebut. Rawatan dialysis mengikut eks. KCD3 hanya melibatkan RM203 setiap kali rawatan. Pada masa ini berdasarkan eks. KCD5 ibu plaintif berusia 66 tahun. Pastinya jika defendan 1 dan 2 perlu membayar kos rawatan tersebut jika didapati bertanggungan ianya tidak akan melibat jumlah yang substantial dan

untuk jangkamasa yang lama. Apa yang akan memberikan jumlah gantirugi yang substantial ialah keadaan kesihatan serta rawatan bagi merawat keadaan tersebut pada masa depan.

Plaintif didalam afidavit sokongannya telah mengemukakan resit perbelanjaan yang merupakan gantirugi khas dan juga laporan kecederaan eks. KCD1 dan juga laporan lanjutan di KCD4, KCD6, KCD7, KCD8 dan KCD9 yang menunjukkan kecederaan serius yang dialami dan kecacatan yang berlaku akibat kemalangan tersebut serta kemungkinan kecederaan pada masa hadapan yang membolehkannya mendapat gantirugi yang substantial.

Defendan 1 dan 2 pula menyatakan kecederaan plaintif tidak serius dan gantirugi yang akan diperolehi tidak substantial. Alasannya ialah defendan 1 dan 2 mengemukakan laporan pakar yang memberi pandangan kecederaan plaintif tidak serius. Laporan pakar tersebut ialah eks. BJ3 di Kandungan 22. Malangnya eks. BJ3 ialah laporan pakar oleh Dr. B. Gunasekaran mengenai laporan punca kematian Md. Bakri B. Md. Ariffin dan bukannya ulasan mengenai laporan perubatan plaintif.

Setelah menyedari kesilapan tersebut, defendan 1 dan 2 memfailkan affidavit pembetulan melalui Kandungan 26 dimana dinyatakan bahawa kerana peguamcara defendan telah secara tidak sengaja melakukan kesilapan dengan memasukkan laporan perubatan yang salah. Defendan 1 dan 2 mengemukakan semula laporan perubatan yang ditandakan sebagai eks. BJ3A berkenaan dengan keadaan kesihatan plaintif. Laporan Dr. B. Gunasekaran adalah ulasan berdasarkan laporan daripada laporan doktor plaintif bertarikh 20 Disember 2002.

Didalam eks. BJ3A doktor pakar defendan mengesahkan plaintif "sustained a severe injury to his head consisting of fracture of the skull vault extending into the base and complicated by a right frontal extradural heamatoma, which require surgical treatment." Dr. B. Gunasekaran didalam laporannya mengatakan bahawa orang yang mengalami kecederaan teruk dikepala boleh dan akan bertambah baik dan 90% recovery boleh berlaku selepas 6 bulan selepas kecederaan yang berlaku. Ditambah seterusnya oleh doktor pakar defendan 1 dan 2 bahawa:

> Hence whether his disabilities are permanent or not can only be confirmed when the patient is assessed at least one year after the injury.

Dengan kata lain selepas setahun kecederaan pesakit perlu diperiksa untuk menentukan sama ada kecacatan yang dialami itu bersifat kekal atau tidak. Dr. B. Gunasekaran tidak menafikan orang yang mengalami kecederaan kepala akan menghadapi risiko "developing post-traumatic epilepsy" tetapi bukan semua pesakit yang akan menghadapi risiko sedemikian. Risiko mengidap post-traumatic epilepsy berbeza antara 5 hingga 60% bergantung kepada jenis kecederaan yang dialami. Dr. B. Gunasekaran menganggar-kan risiko plaintif mengidap post-traumatic epilepsy ialah 15% dan didalam kebanyakan kes post-traumatic epilepsy ianya bermula didalam masa 2 tahun selepas kecederaan dan jika tidak berlaku didalam tempoh tersebut risikonya akan bertambah kurang selepas dua tahun dan seterusnya hilang melalui peredaran masa. Jika sekalipun berlaku post-traumatic epilepsy ianya boleh dirawat dengan ubatan.

Laporan perubatan plaintif dieks. KCD6 disediakan oleh Dr. Richard bertarikh 29 Januari 2003 menunjukkan bahawa plaintif mengalami "mild incoordinate difficulty with the left upper limb and mild weakness across the left knee, features which are compatible with an injury to the right side of the brain." Dr. Richard menambah:

> There appears to have been a mild persobality change (he has become quiet and less interactive) and this is compatible with the frontal lobe injury of the injury. These changes may be permanent in nature.
>
> The changes in the MRI scans confirm right frontal lobe injuries which will be permanent in nature but non-progressive.
>
> He is at increased risk of developing epilepsy as a result of the cortical trauma in the frontal lobes of the brain (15% to 20% higher than a normal person), and should he develop epilepsy, he may require long term anti epileptic treatment.

Daripada laporan yang dikemukakan oleh plaintif ianya menunjukkan plaintif masih mengalami kelemahan dibahagian kiri badan dan risiko mendapat epilepsy diantara 15 hingga 20% dan jika ianya berlaku keadaan tersebut masih boleh dirawat dengan ubatan. Laporan Dr. B. Gunasekaran itu bukan laporan terbaru mengenai keadaan kesihatan plaintif. Laporan tersebut berasaskan kepada pemeriksaan yang dibuat oleh Dr. Richard pada 11 September 2002 dan juga laporan Dr. Ravi Krishnapillai (Dr. Ravi) bertarikh 20 Disember 2002. Apa yang penting pada 3 Ogos 2004 plaintif telah diperiksa lanjutan oleh Dr. Ravi. Didalam eks. KCD7 Dr. Ravi mendapati plaintif:

> Slightly slower hand movement was noted in the left hand side ... There was marginally reduced power as well in the left lower limb.

Dr. Ravi membuat kesimpulan seperti berikut:

> In summary most of his problems persist and ther is a subjective element of deterioration."

Dr. Ravi dalam KCD7 tidak menyatakan bahawa plaintif telah mengalami post-traumatic epilepsy. Melalui surat dieks. KCD8 Dr. Ravi menyatakan adalah baik untuk plaintif membuat "detailed neoropsychological assessment and to receive further rehabilitative therapy." Dr. B. Gunasekaran didalam eks. BJ3A menyatakan post-traumatic epilepsy biasanya akan bermula selepas 2 tahun mengalami kecederaan kepala dan risiko akan berkurangan jika dalam masa 2 tahun selepas kemalangan. Dr. Ravi yang memeriksa semula plaintif pada 3 Ogos 2002 iaitu hampir dua (2) tahun selepas kemalangan pada 16 Ogos 2002 tidak mendapati plaintif mengalami post-traumatic epilepsy.

Laporan dieks. KCD7 tidak menunjukkan plaintif mengalami post-traumatic epilepsy. Kecederaan kekal pada masa ini hanya kelemahan dibahagian kiri badan plaintif yang pada pandangan saya jika plaintif berjaya tidak akan memberikan jumlah pampasan yang amat besar. plaintif pastinya akan mendapat gantirugi yang substantial jika plaintif mengalami post-trauma epilepsy.

Laporan perubatan yang dikemukakan plaintif jauh dari menunjukkan bahawa plaintif telah mengidap post-traumatic epilepsy. Sebaliknya laporan perubatan yang dikemukakan oleh defendan menunjukkan bahawa risiko plaintif akan terdedah kepada post-traumatic epilepsy telah berkurangan. Pada pandangan saya plaintif tidak akan mendapat gantirugi yang substantial.

Dengan tiadanya bukti bahawa plaintif akan mendapat gantirugi yang substantial pada penghakiman saya permohonan plaintif tidak boleh dipertahankan. Diatas sebab-sebab yang saya nyatakan diatas itu saya menolak permohonan plaintif diKandungan 12 dengan kos.